

JEN TY AJÁ

J.D. ROBB

AL
press

edice
KIO KAN

J.D.ROBB

JEN TY A JÁ

edice
KIOKAN

Copyright © 2015 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.
<http://www.alpress.cz/>

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu OBSESSION IN DEATH
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-199-8 (pdf)

*Když osud věštbu zlou nadělí,
žádný sok se nevyrovná příteli.*

Jonathan Swift

Ale Zlo pravilo Dobru: Můj bratře...

Algernon Charles Swinburne

Prolog

Zabít bylo snazší, než byste si mysleli, a taky mi to přineslo mnohem větší odměnu. Konečně mám pocit, že dělám něco důležitého, co si zasluhuje opravdovou pozornost. Celý život se snažím a dělám to nejlepší, ale nikdo si mých snah pořádně nevážil a nevnímá mě tak, jak si zasloužím.

Mohu objektivně a upřímně prohlásit, že na tomto novém významném projektu od začátku do konce odvádím dobrou a pečlivou práci.

Během dlouhých týdnů – vlastně měsíců – plánování, výběru a promýšlení drobných detailů byly chvíle, kdy mě zmáhala netrpělivost a dokonce i zlost.

Nastaly chvíle pochyb, chvíle, kdy mě téměř opustila odvaha a soustředění. Je tak snadné přestat, když si nikdo nevážil vašich dovedností a snahy.

Ale teď vidím, že celý ten čas (vlastně šlo možná přímo o roky) stál za to.

A tak tomu bude i nadále, s časem na přípravy a plánování všech, kteří budou následovat.

Díky mnohatýdennímu sledování oběti, studiu jejích zvyků, návštěvám její budovy dlouho před dnešní nocí, investicím do nejlepšího vybavení a trénování všech kroků se mi podařilo dosáhnout prvního úspěchu.

Má první splátka, která pomáhá obnovit rovnováhu. Můj první hold, dá se říct, složený mé přítelkyni a partnerce.

Ta ledová blondátá mrcha si zasloužila zemřít.

Nenapsal Shakespeare něco o zabití všech právníků? Možná by stálo za to jeho slova vyhledat. Jedna právnička je každopádně vyřízená. Už nebude vydělávat na darebácích, které

zastupuje, a hlavně už nikdy neurazí a neponíží osobu, kterou obdivuji nejvíc ze všech. Osobu, která si zasluhovala její ÚCTU!

Je mi ctí, že se podílím na nápravě křivdy a zařizuji spravedlnost pro ženu, která se kvůli omezením daným její prací sama nemůže postarat o spravedlnost pro sebe.

Budu její mstitel a zastánce.

Brzy se dozví, že existuje člověk, který se za ni postaví a který dělá, co je třeba. Až uvidí můj vzkaz, pozná, že má někoho, kdo ji chápe, uctívá a respektuje nade všechny ostatní. Mně někdo takový celý život chyběl. Naše vazba je tak silná, že často dokážu číst její myšlenky. Zajímalo by mě, jestli čte i ona moje.

Někdy pozdě večer cítím, že je se mnou, přímo vedle mě. Proto vím, kde mám začít a co mám udělat.

Pojí nás hluboké a silné duchovní pouto starší než čas. V podstatě jsme jediná osoba, dvě strany jedné mince.

Sjednocuje nás smrt.

Pořád zbývá mnoho práce, protože seznam je dlouhý. Ale dnes večer zapisuji svoje pocity a dopřávám si malou oslavu. Zítra se vrátím ke službě spravedlnosti.

Jednoho dne, až nastane správný čas, se setkáme, a ona toho dne pozná, že má toho nejvěrnějšího přítele.

Bude to nejšťastnější den mého života.

1. kapitola

Poručík Eva Dallasová stála onoho chladného, svěžího rána ke konci roku 2060 v přepychové ložnici zařízené v sytě nachových, kovově šedivých a zelených odstínech. Reklamní vzducholodě venku urputně vychvalovaly POVÁNOČNÍ SUPERSLEVY! a pouliční prodavači nabízeli údajně značkové náramkové počítače a zlevněné kabelky zástupům turistů, kteří přijeli do města na svátky.

Život venku plynul dál. V luxusní ložnici se navzdory všem těm barvám a stylovosti zastavil.

Ani obrovská kytice bílých lilií a červených růží ve vysoké váze na podstavci uprostřed širokého okna nedokázala úplně zakrýt pach smrti, jejich těžce nasládlá vůně se k němu jen přidávala.

Na posteli, do které by se vešlo snad šest lidí, leželo tělo kdysi krásné ženy. I teď bylo vidět její vytříbený vkus na dokonale sladěných stříbrných domácích kalhotách, hedvábně levandulovém kabátku a bezchybně upravených nehtech – na rukou i na nohou – s tmavě nachovým lakem.

Oči s těžkými řasami zíraly ke stropu, jako kdyby se něčemu mírně divily.

Hrdlo jí obkružovala tenká, hluboká rána, z jejíhož ošklivého oblouku se vyřinula krev, nyní zaschlá, znečistila světle šedivé povlečení a slepila hřivu bledě plavých vlasů.

Její jazyk spočíval v broušené skleněné misce na lesklém nočním stolku vedle postele.

Ale Evu nejvíc ze všeho zarazil vzkaz na stěně nad měkce vypolstrovanou pelestí, vyvedený precizními tiskacími písmeny, černými na šedivém podkladu.

PRO PORUČÍKA EVU DALLASOVOU

S VELKÝM OBDIVEM A POCHOPENÍM.
JEJÍ ŽIVOT BYL JEDNA LEŽ;
JEJÍ SMRT JE NAŠE PRAVDA.
CHOVALA SE K VÁM NEUCTIVĚ, POMLOUVALA VÁS,
SNAŽILA SE VYDĚLÁVAT TÍM,
ŽE PODRÝVALA VŠE, PRO CO PRACUJETE.
BYLO MI POTĚŠENÍM A CTÍ VYROVNAT SKÓRE.
SPRAVEDLNOST BYLA VYKONÁNA.
VÁŠ OPRAVDOVÝ A VĚRNÝ PŘÍTEL

Evina kolegyně detektiv Peabodyová dlouze vydechla. „No páni, Dallasová.“

Ať už si Eva myslela totéž, nebo ne, otočila se ke strážníkovi ve dveřích do ložnice. „Kdo ji našel?“

„Její tajemník. Oběť se včera nedostavila na pracovní večeři a dnes nepřišla do práce, kde měla domluvenou další schůzku, a tak její tajemník Cecil Haversham přišel sem. Nikdo se jí nemohl dovolat videofonem, neotvírala dveře. Znal její kódy a měl klíč – prý jí zaléval kytky a tak dále, když oběť byla mimo město. Vešel dál kolem čtvrt na deset, uslyšel, že je v ložnici puštěná telestěna jako teď, a uviděl ji. V devět devatenáct jsme přijali hovor na devět set jedenáct, takže časové údaje sedí.“

„Kde je?“

„V bytě je uzavíratelná jídelna. Odvedli jsme ho tam a hlídáme ho.“

„Tak v tom pokračujte. Chci bezpečnostní disky z kamer v budově i z venku, a začněte obcházet sousedy. Vezměte to od tohotole patra.“

„Ano, madam.“ Trhl bradou k nápisu na stěně. „Znáte oběť?“

„Setkala jsem se s ní.“ Eva se odvrátila, aby zarazila další otázky.

Hned při vstupu do bytu se s Peabodyovou zaizolovaly a Eva zapnula záznamník. Ted' zůstala chvíli stát, vysoká, štíhlá žena s krátkými rozčuchanými vlasy hnědé barvy a nazlátle hnědýma očima, které si zachovávaly poldovskou bezvýraznost.

Jo, už jsem se s ní setkala, pomyslela si. A oběť jí nebyla ani trochu sympatická. Ale zdálo se, že s Peabodyovou stráví poslední dny roku zajišťováním spravedlnosti pro kdysi vlivnou obhájkyni, která měla – podle Evina názoru – morální zásady chřestýše.

„Ověříme totožnost, Peabodyová. Každý krok ať je přesně podle manuálu.“

Peabodyová přikývla, svlékla si růžový kožený kabát – vánoční dárek od Evy –, opatrně ho odložila stranou a vytáhla z terénní soupravy identifikátor. V růžovém kulichu s bambulí přes tmavé vlasy přistoupila k tělu. „Oběť identifikována jako Leanore Bastwicková bytem na této adrese.“

„Příčina smrti vypadá celkem jasně. Uškrcení, patrně drátěnou smyčkou, ale ještě to potvrdí patolog. Co čas smrti?“

Peabodyová znovu zalovila v terénní soupravě. Vzala měřicí přístroj a na Evin nevyslovený pokyn se sklonila, aby kamera zaznamenala všechno.

„Čas smrti osmnáct třicet tři.“

„Žádná známka zápasu, žádná viditelná obranná ani jiná zranění. Na první pohled to nevypadá ani na násilné vniknutí. Oběť je plně oblečená a je tady dost cenností, které by se daly snadno odnést. Nedělá to dojem sexuálního útoku ani vloupání. Dělá to dojem čisté vraždy.“

Peabodyová zabloudila pohledem ke vzkazu na stěně. „To opravdu dělá.“

„Jo. Bezpečnostní disky možná vypoví něco jiného, ale vypadá to, že oběť otevřela dveře – někomu, koho znala, nebo o kom si myslela, že ho zná. Vrah ji zneškodnil – poznámka pro patologa, aby přednostně zadal toxikologický rozbor a zkontroloval, jestli na těle nejsou stopy po zásahu omračovačem případně vpich jehly – nebo ji přinutil silou, aby šla sem. Takové byty mají vyni-

kající zvukovou izolaci, takže mohla křičet o pomoc a ječet a nejspíš by ji nikdo neslyšel. Na oknech jsou zatažené clony.“

„Na zápěstích ani kotnících nejsou vidět stopy po poutech.“

Eva přistoupila k tělu, prohlédla si hlavu oběti a zvedla ji, aby prozkoumala týl. „Žádné zranění naznačující úder tupým předmětem.“

Sáhla do terénní soupravy pro mikrobrýle a podívala se zblízka. „Odřenina, malá pohmožděnina. Možná spadla dozadu a uhodila se do hlavy. Zneškodnili ji, zdrogovali nebo omráčili, buď když otevřela dveře, nebo – pokud vraha znala – po jeho příchodu dovnitř. Pak ji odnesl nebo přinutil, aby sem šla sama. Povlečení není zmuchlané a polštáře za ní jsou pořád urovnané.“

Zvedla ruku oběti a prohlédla si prsty včetně nehtů. „Čisto. Není tu nic, co by naznačovalo, že vraha škrábla. Když vás někdo škrtí, bráníte se, pokud můžete, takže ona se bránit nemohla.“

Eva se i s mikrobrýlemi naklonila nad křišťálovou miskou, aby prozkoumala odříznutý jazyk. „Řez vypadá docela čistě – žádné zuby nebo roztřepeniny. Patrně tenkým ostřím. Možná skalpelem. Když nemáte jazyk, nemůžete pomlouvat,“ dodala napůl pro sebe. „Když nemáte jak mluvit, nemůžete hájit zločince. Tohle bylo něco extra, něco jako... symbol.“

„Pro vás.“

Eva se podívala na vzkaz a zatím tuto nepříjemnou myšlenku potlačila. „Jak jsem říkala, vypadá to tak. Před pár lety jsme se střetly kvůli Jessi Barrowovi a těsně před tím, když zabili jejího kolegu. Měla ostré lokty, ale víceméně dělala svoji práci, jak ji chápala.“

Eva se odvrátila od těla a přešla do velkého dokonale zařízeného obývacího pokoje. „Má tady připravené oblečení. Černé šaty, nóbl boty, spodní prádlo a šperky, které vypadají jako pravé. Vrah se ničeho nedotkl. Tohle si chtěla vzít na večerní schůzku.“

Pokračovala do hlavní koupelny, celé bílé a stříbrné. V hranaté číré váze na dlouhém bílém pultu byly další červené květiny – jistě její oblíbené.

„Ručníky na otopném žebříku, župan na háčku u sprchy, sklenice vína a nějaký obličejový sajrajt na pultu.“

„To je maska.“

„Žádnou masku nevidím.“

„Obličejová maska,“ vysvětlila Peabodyová a pohladila se po tvářích. „A hodně luxusní. Jelikož nemá připravené nic jiného, zdá se, že si chtěla udělat masku, přitom si vypít trochu vína a pak se osprchovat, ale místo toho šla otevřít dveře.“

„Fajn, dobře. Připravuje se na schůzku – zkontrolujeme její domácí pracovnu –, chce se vymydlit a nafintit, ale někdo zazvoní.“

Eva za řeči vyšla z koupelny. „Vrah se ničeho nedotýkal. V ložnici je zapnutá telestěna – jako zvuková kulisa během přípravy na večeri. Je tady vzadu, v koupelně nebo v šatně, když se ozve zvonek.“

„Hlavní vchod je zabezpečený,“ připomněla jí Peabodyová. „Pustila vraha dál?“

„To by nám měly prozradit záběry bezpečnostních kamer. Ať se dostal do budovy jakkoliv, otevřela mu dveře bytu.“

Představila si, jak Bastwicková v nóbl domáckém oblečení jde ke dveřím. Dívá se nejdřív kukátkem nebo na monitor?

K čemu mít kvalitní zabezpečení, když ho člověk nepoužívá? Určitě ho použila a necítila se ohrožená, a tak otevřela.

„Srazí ji,“ pokračovala. „Odtáhne ji nebo odnese.“

„Co když ho pozvala dál?“ navrhla Peabodyová. „Třeba to byl milenec?“

„Má schůzku. Nemá čas na sex. Nemá ani hadry na sex, ani líčení. Mohl ji donutit, aby ho vzala dál, ale nepřipadá mi to tak. Není tu nic narušeného. Všechno zůstalo na svém místě.“

Eva se odmlčela, vrátila se do ložnice a podívala se na nohy Bastwickové, pořád ve stříbrných trepkách. „Žádné škrábance na podpatcích. Netáhli ji.“

„Tak ji odnesli.“ Peabodyová s našpulenými rty odhadla vzdálenost z obývacího pokoje do ložnice. „Jestli ji srazil už tady, musel ji nést docela daleko. Proč?“

„Jo, proč? Žádné zjevné známky sexuálního útoku. Mohl ji pak znovu obléknout, ale... Morris nám to poví. Každopádně ji dostal na postel. Žádné stopy po roubíku, ale patolog zkontroluje i tohle. Zabil ji, když byla ještě mimo nebo omráčená. Rychle jí vyřízl jazyk, napsal vzkaz, abych věděla, jakou mi udělal laskavost, a odešel. Nejdřív si promluvíme s tím tajemníkem, pak se podíváme na disky. Chci si to tu projít, než zavoláme techniky.“

Cecil Haversham dělal čest svému jménu. Měl formální oblek, ve kterém vypadal upraveně jako ze škatulky. Bílé, caesarovské, nakrátko ostříhané vlasy se hodily k jeho elegantní dokonale zastřižené bradě. Puky na kalhotách jeho kamenně šedivého trojdílného obleku se zdály být tak ostré, že by se o ně člověk pořezal.

Seděl s úhledně složenýma rukama u rudého jídelního stolu na židli se zaobleným opěradlem a z celé jeho bytosti sálalo v omluvných vlnách utrpení.

Eva kývnutím propustila strážnici a posadila se do čela stolu, zatímco Peabodyová zaujala místo naproti svědkovi.

„Pane Havershame, jsem poručík Dallasová a tohle je detektiv Peabodyová. Chápu, že je to pro vás těžké.“

„Je to velice znepokojivé.“ V jeho hlase zněl nepatrný nádech britského aristokratického přízvuku, ačkoliv se podle Eviných narychlo zjištěných informací narodil v ohijském Toledu.

„Jak dlouho jste pracoval pro slečnu Bastwickovou?“

„Téměř dva roky jako její tajemník. Předtím jsem byl tajemník u pana Vanceho Colliera – z firmy Swan, Colbreck, Collier a Ives.“

„Jak jste se dostal k ní?“

„Nabídla mi místo za výrazně vyšší plat s dalšími výhodami. A cítil jsem, že trestní právo bude ve srovnání s právem firemním a daňovým... podnětnější.“

„Jako její tajemník jistě znáte její případy, klienty a společenské kontakty.“

„Zajisté. Slečna Bastwicková je... byla velice zaneprázdněná, profesionálně i osobně. K mým povinnostem patří organizace jejího rozvrhu, sledování jejího kalendáře a zajišťování optimálního využití času.“

„Víte o někom, kdo by si přál slečně Bastwickové ublížit?“

„Jako obhájkyň ve věcech trestních si samozřejmě nadělala nepřátele. Státní žalobce, klienty, kteří měli pocit, že nepodala přiměřený výkon – což je pochopitelně nesmysl –, svědky obžaloby. Dokonce i policisty.“ Věnoval Evě mírně neklidný pohled. „Taková byla povaha její práce, chápete.“

„Jo. Napadá vás někdo obzvlášť výrazný?“

„Na to se ptám sám sebe celou dobu, co tu sedím a snažím se to vstřebat. Samozřejmě se objevily výhrůžky. Vedeme si složku, kterou vám rád okopíruji, pokud mi to firma povolí. Ale nic nevyčnívá takovým tragickým způsobem. Slečna Bastwicková vždycky říkala, že kdyby jí nikdo nevyhrožoval nebo ji neoznačoval... nelichotivými jmény, neodváděla by svou práci. Musím říct, poručíku, detektive, že se jistě samy často ocitáte ve stejné pozici. Vaše práce vytváří nepřátele, obzvlášť pokud ji vykonáváte dobře.“

„O tom se s vámi nemůžu hádat.“ Eva se opřela. „Vezměte to celé od začátku. Kdy jste si začal dělat starosti a co jste podnikl?“

„Starosti, velké starosti, jsem si začal dělat dnes ráno. Do kanceláře chodím každý den v osm patnáct, takže mám čas projít zprávy, denní rozvrh a připravit potřebné poznámky nebo dokumenty k dopoledním schůzkám. Pokud slečna Bastwicková není u soudu nebo nemá nějakou časnou schůzku někde venku, chodí do kanceláře mezi osmi třiceti a osmi čtyřiceti. Dnes ráno jsem našel zprávu od pánů Chanceho Warrena a Zaneho Quirka. Slečna Bastwicková se s nimi měla sejít včera večer v osm U Monique v Parku. Zpráva přišla v devět nula tři včera večer. Klienti byli poněkud podráždění, když slečna Bastwicková nedorazila.“

„Volali po provozní době do kanceláře?“

„Ano, přesně tak. Pan Warren ve vzkazu uvedl, že se pokoušeli spojit se slečnou Bastwickovou přes její kapesní videofon – na oficiální číslo, které dává všem klientům. Když se nedovolali, zkusili zavolat do kanceláře a nechali vzkaz.“

Odmlčel se a odkašlal si. „Jelikož to bylo krajně nezvyklé, pokusil jsem se spojit se slečnou Bastwickovou přes videofon, ale dostal jsem se jenom do hlasové schránky, kam jsem namluvil vzkaz – na obě její čísla. Poté jsem zavolał panu Warrenovi a zjistil jsem, že slečna Bastwicková do té restaurace vůbec nedorazila a že pan Warren zůstal s panem Quirkem na večeři zhruba do desáté hodiny.“

Když se znovu odmlčel, aby si odkašlal, ozvala se Peabodyová: „Nemám vám donést trochu vody, pane Havershame?“

„Ach, nechci vás obtěžovat.“

„To není obtěžování. Vážíme si vaší spolupráce,“ odpověděla Peabodyová a vstala.

„Jste velice laskavá.“ Přejel si prstem po uzlu na kravatě. „Očekával jsem, že slečna Bastwicková dorazí v osm hodin dvacet minut, protože jsem jí na základě její žádosti domluvil časnou schůzku v kanceláři. Nedostavila se, takže jsem přeložil klienta na později a znovu jí zkusil zavolat na videofon. Přiznávám, poručíku... ach, děkuji, detektive,“ řekl, když mu Peabodyová přinesla vysokou sklenici vody. Elegantně se napil a dlouze vydechl.

„Jak jsem říkal, přiznávám, že v tu dobu už jsem si dělal velké starosti. Obával jsem se, že slečna Bastwicková onemocněla nebo že došlo k nehodě. Rozhodl jsem se zajít sem pro případ, že by jí bylo zle a nemohla k videofonu. Jak jsem vysvětloval strážníkům, znám její kódy, protože se jí starám o květiny a další věci, kdykoliv je mimo město. Když nereagovala na zazvonění, dovolil jsem si použít kódy a vstoupit do bytu. Chápu, že to může vypadat příliš drze, jako vpád do soukromí, ale měl jsem vážné obavy.“

„Mně to připadá rozumné.“

„Děkuji.“ Znovu si lokl vody. „Zavolal jsem na ni, a jeli-kož jsem uslyšel hlasy – po chvílce jsem si uvědomil, že jde o telestěnu v její ložnici –, zavolal jsem znovu. Neodpověděla, a tak jsem s ještě většími obavami vyrazil přímo do ložnice. Ještě jednou jsem zavolal pro případ, že by byla indispono-vána, a přišel jsem ke dveřím.“

„Byly otevřené, nebo zavřené?“

„Ehm, otevřené. Okamžitě jsem ji uviděl. Viděl jsem... Vy-kročil jsem dovnitř s tím, že jí pomohu, ale před postelí jsem se zarazil, protože bylo až příliš zřejmé, že je na jakoukoliv pomoc pozdě. Byl jsem otřesený. Možná... možná jsem za-ječel, nevím to jistě. Vytáhl jsem videofon. Třásl se mi ruce, takže jsem ho málem upustil. Zavolal jsem na devět set jede-náct. Operátor, mimochodem velice konejšivý a laskavý, mi řekl, abych se ničeho nedotýkal a počkal na policii. Při vstupu do bytu jsem se dotkl vchodových dveří a pak ještě jednou, když jsem otvíral strážníkům. A možná jsem se dotkl dveřního sloupku u ložnice, nedokážu si vzpomenout.“

„To je v pořádku.“

„Viděl jsem, co je napsané na stěně. Nemohl jsem to přehléd-nout. Ale nechápu to.“

„Vzpomínáte si, jestli v té složce s výhrůžkami je něco o mně? O někom, kdo by jí vyhrožoval ve spojitosti se záleži-tostí Jesse Barrowa?“

„Ne. Nastoupil jsem u ní až později, ačkoliv o tomto pří-padu vím.“

„Můžete nám v rámci rutinního šetření sdělit, kde jste byl včera večer mezi pátou a osmou hodinou?“

„Bože.“ Ted' si přihrnul ze sklenice o něco víc. „Samozřejmě mohu. Z kanceláře jsem odešel pět minut po páté. Manželka si plánovala večeri se sestrou, protože na mně byla řada, abych hostil šachový klub. Marion se o šachy příliš nezajímá. Domů jsem dorazil zhruba v pět dvacet a začal jsem připravovat ve-čeři. Marion odešla kolem tří čtvrtě na šest za sestrou a první členové klubu dorazili přesně v šest. Lehce jsme poveče-

řeli a hráli jsme... myslím, že zhruba do půl desáté. Poslední z klubu odešel krátce před desátou, brzy po Marionině návratu. Je nás celkem osm. Můžu vám poskytnout jména.“

„To bychom ocenili. Jde pouze o rutinu.“

„Rozumím. Slečna Bastwicková byla náročná zaměstnavatelka. To mi vyhovuje, protože si vedu nejlíp, když mám jasně dané úkoly a výzvy. Myslím, že se nám spolupracovalo velice dobře. Rozumím i tomu, že ji někteří považovali za nepřijemnou. Já ne.“

Poprvé se odvrátil a zvlhly mu oči. Eva mlčela, zatímco se snažil opanovat.

„Omlouvám se. Silně mě to zasáhlo.“

„Není kam spěchat.“

„Děkuji. Nepovažoval jsem slečnu Bastwickovou za nepřijemnou. A i kdyby ano, řekl bych to, co vám teď říkám. Udělám cokoli, abych vám pomohl najít osobu, která ji zabila. Stačí mě jen požádat.“

„Moc nám pomáháte,“ ujistila ho Peabodyová. „Možná byste nám mohl povědět, jak slečna Bastwicková vycházela s partnery, s kolegy, s lidmi ve vaší firmě.“

„Inu, občas docházelo k třenicím, jak lze očekávat. K soupeření. Ale mohu říct, že byla vysoce ceněná a respektovaná. Já... má asistentka se mně několikrát pokoušela dovolat. Strážníci požádali, abych nezvedal videofon, a tak jsem ho vypnul, ale jakmile to půjde, měl bych se vrátit do kanceláře. Je třeba zařídit mnoho věcí a dohlédnout na ně.“

„Ještě jeden dotaz,“ ozvala se Eva. „Pracovala momentálně na něčem velkém, něčem žhavém?“

„Předpokládám, že by se tak dal označit případ pánů Warrena a Quirka. Jsou obviněni ze zpronevěry a podvodu, kterého se měli dopustit na vlastní firmě. Jsou finanční konzultanti. Příští týden se jejich záležitost bude projednávat před soudem. Slečna Bastwicková byla přesvědčena, že dosáhne osvobození ve všech bodech obžaloby. Byla velice ostrá obhájkyň, jak víte.“

„Jo. Máme vám někoho zavolat, pane Havershame?“

„Mně?“ Chvilí se tvářil nechápavě. „Ne, ne, ale děkuji. Vrá-
tím se do kanceláře, abych zařídil, co je třeba.“

„Hodily by se nám kopie těch výhrůžek.“

„Ano, okamžitě si promluvíím s panem Sternem.“

„Můžeme zařídit, aby vás jeden ze strážníků odvezl do kan-
celáře,“ nabídla Peabodyová.

„To je od vás laskavé, ale není to daleko a raději půjdu pěšky.
Myslím, že mi pomůže, když se projdu a utřídím si myšlenky.“

Vstal, stejně jako Eva. „Její rodina. Právě mě to napadlo. Má
rodiče a sestru. Její rodiče bydlí v Palm Beach a její sestra...“
Na chvilku se odmlčel a promnul si spánek. „Ta žije s rodinou
ve Východním Washingtonu. Mám se s nimi spojit?“

„O to se postaráme,“ řekla mu Eva. „Jestli vás ještě něco na-
padne, ozvěte se nám.“

„Samozřejmě. Chci se zeptat, pro svůj klid. Bylo to rychlé?“

„Myslím, že bylo.“

„Doufám, že netrpěla.“

Zatímco ho Peabodyová odváděla z bytu, Eva se vrátila do
šatny.

„Pod tou naškrobeností byl docela roztomilý,“ poznamenala
Peabodyová, když se vrátila. „A podle mě ji měl vážně rád.“

„Aspoň někdo,“ odpověděla Eva. „Byla tvrdá, studená a aro-
gantní. Myslím, že neměla moc skutečných přátel, ale určité
spoustu známých, klientů a kolegů. Tady je trezor, jak jsem
čekala. Nevypadá to, že by s ním někdo něco prováděl, ale
pozveme si elektronikáře, ať ho otevrou a zkontrolují. Taký
si promluvííme s jejími pojišťováký a ověříme, zda tu jsou
všechny cennosti. Pro jistotu, Peabodyová, abychom vyloučili
tu nepravděpodobnou možnost, že nás tím vzkazem někdo tahá
za ucho.“

„Za nos.“

„Proč za nos? Co je to za pitomost? Rčení jsou otravná.“

Na chvilí se zamyslela a přitiskla si prsty k očím.

VÁŠ OPRAVDOVÝ A VĚRNÝ PŘÍTEL

Pořád se jí vybavovala poslední slova vzkazu, ale musela je vytěšnit. Prozatím.

„Tohle bude děsný blázinec. Musíme okamžitě informovat rodinu, protože taková věc se rychle rozkřikne. Musíme se spojit s úřadem státního žalobce, aby nám kryl záda při získávání kopií všeho, co se nám podaří získat. Výhrůžky, seznam jejích klientů, složky o případech. Její firma bude mít obvyklé námitky a možná bude protestovat hlasitěji než obvykle. Média budou slintat blahem, jakmile se jim dostane do ruky tenhle pitomý vzkaz, a můžete se spolehnout, že to nepotrvá dlouho.“

„Kdo by pro vás zabíjel?“ Peabodyová počkala, až Eva spustí ruce. „Chci říct, kdo by zabíjel, protože se k vám někdo choval hrubě nebo... no, arrogantně?“

„Nikdo mě nenapadá. Snažím se nenavazovat blízké vztahy s vrahy.“

„Nemyslím konkrétní jméno, Dallasová. Spíš typ nebo kategorii. Někdo, komu jste pomohla, koho jste zachránila. Nebo někdo blízký někomu, komu jste pomohla nebo koho jste zachránila. Je to možné. Taky to může být člověk, který sleduje vaši kariéru. Chtěl by být jako vy. Jste docela známá, Dallasová, ať se vám to líbí, nebo ne. A chápu, že nelíbí. Ale jste známá. Vyřešila jste řadu velkých případů.“

„Řešila jste je se mnou.“

„Jo, ale já nejsem vdaná za zatraceně krásného Ira, který má víc peněz než Bůh. A který je taky každou chvíli ve zprávách. Připočtete popularitu případu Iloveových, Nadininy knížky o něm a filmového trháku, který podle ní natočili.“

„Sakra.“ Eva si podrážděně prohrábla vlasy. Pokoušela se o ni bolest hlavy. „To mě bude pronásledovat nadosmrti. Ale jdete na to dobře – takovým směrem se musíme vydat. Někdo, kdo má pocit, že mi něco dluží. Člověk, který chce být jako já a myslí si, že mě brání, když dělám to, co já nemůžu. Zabíjí nepřátele, nebo ty, koho za ně považuje. Protože, k čertu, Peabo-

dyová, na Bastwickovou jsem si ani nevzpomněla přes rok, od doby, co Barrow prohrál odvolání.“

Vrátila se do ložnice a znovu si přečetla vzkaz na stěně. „Chovala se ke mně neuctivě,“ zahučela. „Doufejme, že to není hlavní bod motivu, protože seznam lidí, kteří se ke mně nechovají dostatečně uctivě, by byl zatraceně dlouhý. Jsem přece polda, sakra. *Její život byl jedna lež; její smrt je naše pravda.* Naše? Má partnera? Nebo mluví o mně – o sobě a o mně?“

„Odpovídá to, ne? Dělá to pro vás a pro spravedlnost. Bastwicková, obhájkyň ve věcech trestních, vy jako polda. Navíc zná gramatiku a tak dále. Podívejte na ten středník. Kolik vrahů, které jsme zatýkaly, by použilo středník?“

„Hm. Dobrý postřeh. Fajn, musíme se podívat na policii, spravedlnost a neúctu z celkového hlediska, ale prozatím se soustředíme na oběť a na to, proč zabíjel konkrétně ji. Známa, bohatá, atraktivní, se spoustou nepřátel.“

„Jako vy,“ podotkla Peabodyová tiše a v jejích tmavých očích zasytily obavy. „To je třeba další spojitost.“

„Já nejsem bohatá, to Roarke. A nestrojím se každý den jako ona.“

„Sluší vám to.“

„Páni, díky, Peabodyová.“

„Podívejte, jste vysoká, štíhlá, máte pěkné lícni kosti a ještě dolíček na bradě. Sluší vám to a vypadáte dobře i před kamerami. Drsně. A jasně, vypadáte jako polda, i když jste nastrojená na nějakou Roarkeovu akci. Třeba po vás ten chlap touží a tohle je jeho způsob, jak se vám... chápete, dvořit.“

„K čertu.“ Z toho pomyšlení se jí dělalo lehce mdlo. „Radši se místo spekulování podíváme na disky. A zavoláme techniky i márnici.“ Eva se podívala na tělo. „Musíme se o ni postarat.“

„Tohle vrah nechápe.“ Peabodyová trhla bradou ke vzkazu a zvedla svůj kabát. „Vůbec to nechápe.“

2. kapitola

Eva zasunula bezpečnostní disk z vnější kamery do počítače a po zralé úvaze nastavila přehrávání na hodinu před časem smrti.

„Vrah může bydlet v budově nebo mohl přijít kdykoliv jindy, ale začneme s nejpravděpodobnější dobou příchodu.“

Sledovala, jak lidé chodí dovnitř a ven. Většinou s nákupními taškami. Copak lidi nikdy nepřestanou nakupovat? Co můžou se všemi těmi věcmi dělat? Mášlo ji to.

„Už to bude,“ poznamenala Peabodyová. „Pokud nemám rozhašené přístroje, do času smrti zbývá patnáct minut. Třeba je to někdo, kdo bydlí v budově, nebo...“

„Tady. Tady je.“

Eva s Peabodyovou sledovaly, jak k hlavnímu vchodu a bezpečnostnímu panelu přistupuje kurýr neurčitelného pohlaví.

„Zastavit přehrávání. Podívejte, drží na rameni velkou krabici, takže mu – nebo možná jí – kamera nevidí do obličeje. Objemný hnědý kabát, hnědé kalhoty, zavazovací boty, hnědé rukavice, tmavý kulich stažený přes vlasy, šála omotaná kolem krku a spodní části obličeje. Takhle se nedá ani pořádně určit barva pleti.“

„Vzhledem k tomu, jak je natočený, není vidět, který zvonek mačká. Elektronikářům se to možná podaří zvětšit, ale určitě to byl zvonek oběti. Vypadá, že má statnou postavu, ale...“

„Má velký kabát. V tom se postava nedá rozeznat. Můžeme nanejvýš odhadnout výšku. Jde rovnou dovnitř. Přepneme na vnitřní kamery. Jde přímo k výtahu,“ řekla Eva o chvilku později. „Ví, kde jsou kamery. Ten parchant tady už byl, nebo se mu dostalo do ruky schéma bezpečnostního systému. Krabici má celou dobu natočenou přesně tak, aby nebylo nic vidět. Do

výtahu... Co máme, co vidíme? Ruce. Nevypadá to na velké ruce. Může to být chlap, může to být žena. Máme ruce, boty, výšku. Na tom se dá provést analýza. Sakra, vychází z výtahu, přesouvá krabici a míří rovnou ke dveřím oběti.“

„Otevřela mu – nebo jí, jak jste říkala. A... sahá do kapsy. Dallasová...“

„Jo, vidím. Je rychlý. Ona otevře dveře. *Slečna Bastwicková, Leonore Bastwicková? Mám pro vás balík. Je docela těžký, slečno, položím vám ho dovnitř.* On pootevře dveře o kousek víc a ustoupí mimo záběr kamery. On vejde dovnitř a přitom něco vytáhne. Ztracená práce, zase mimo záběr. A kopnutím za sebou zavře dveře. Rychle, hladce. Sakra.“

„Jako kdybyste byla přímo u toho,“ poznamenala Peabodyová.

„Jo, to jí moc nepomůže.“ Eva zavrtěla hlavou a zrychlila přehrávání, dokud se dveře znovu neotevřely. „Dovnitř a ven během kolika? Sedmadvaceti minut. Umí se ovládat a věděl, co dělat. Pořád nese krabici a blokuje záběry kamery. Ale... Vidíte to?“

„Já nevím. Co mám vidět?“

„Jak si vesele vykračuje. Je šťastný, cítí se vážně dobře, div neskáče. Ale pořád je natolik opatrný, aby mu nebylo vidět do obličejů, celou cestu až na ulici. Spojte se s přepravním a pošlete jim ten obrázek, i když za moc nestojí. Uvidíme, jestli vrah odjel metrem. A prověříme taxíky. Nikdo takhle opatrný si nezastaví taxi blízko budovy, ale zkusíme to.“

Prohledaly místo činu, prošly pracovnu Bastwickové, označily elektroniku pro oddělení elektronické detekce a ověřily si, jestli na videofonech oběti není nějaká komunikace, která by jim poskytla vodítko.

Eva si krátce promluvila s hlavním technikem Dawsonem.

„Elektronikáři někoho posílají pro elektroniku. Vrah přijel i odjel výtahem B, takže projděte i ten. Nechala jsem ho zavřít, dokud nebudete hotoví.“

„Jdeme na věc.“ Dawson se na ni zadíval tmavýma očima zpod kapuce bílé kombinézy. „Popoženeme to, Dallasová. Nikdo není rád, když dostane mrtvolu s dárkovou visačkou, na které je jeho jméno.“

Prohlédl si vzkaz jako předtím Eva. „To je tedy způsob, jak obdarovávat přátele,“ podotkl.

Eva odešla z ložnice a spolu s Peabodyovou opustila budovu. „První obchůzky nic nepřinesly,“ ohlásila Peabodyová. „Nikdo toho kurýra neviděl. Přepravení ještě prověřuje záběry svých kamer, ale zatím nenašli žádnou shodu. Té krabice se ale mohl – nebo mohla – zbavit.“

„To bych neřekla. Ještě ji může potřebovat.“

„Hm.“ Peabodyová si sedla na místo spolujezdce do Evina auta. „Myslíte, že půjde po někom dalším?“

„Nejspíš ano. Viděla jste tu veselou chůzi,“ připomněla jí Eva a vyjela od chodníku. „Byla to moc velká zábava, než aby si to nezopakoval. Ale budeme postupovat klasicky. Podíváme se na milence, milenky, bývalé kluky, spolupracovníky, klienty.“

„Jess Barrow. Je ve vězení, ale kdyby se někdo chtěl pomstít jí i vám naráz, mohl by to být on. Vy jste ho dostala a ona ho nevysekala.“

„Zařídila mu kratší vězení, než si zasloužil, ale ano, podíváme se na něj. Pak je tady ta firma. Fitzhugh a teď Bastwicková – to jsou dva partneři zavraždění během dvou let. Jejich složku s výhrůzkami projdeme se zatracenými mikrobrýlemi.“

„Ehm, a co vaše?“

Eva zabubnovala prsty do volantu. „Mně nikdo ničím nehrozil. Tady se podíváme naopak do... jak se to jmenuje? Do dopisů fanoušků. Jenže já si tyhle hovadiny neschovávám, pokud už se ke mně dostanou.“

„Já ano. Když začali promítat film o Iloveových, dostala jsem pár vyloženě milých vzkazů.“ Peabodyová potěšeně zrůžověla. „Můj nejoblíbenější je od dvanáctileté holky, která prý chtěla být slavnou herečkou, ale teď chce být poldou jako já.“

Bylo to vážně roztomilé. Vy jste takových vzkazů nejspíš dostala tunu.“

„Nevím.“ Eva se neklidně zavrtěla. „Jestli něco z toho přišlo na ústředí, hodila jsem to na Kyunga. Je přece tiskový mluvčí, ne? A jestli něco přišlo přes lidi z Hollywoodu, řekla jsem jim, ať to vyřídí. Jsem přece polda, prokristapána.“

Peabodyová se na chvílku odmlčela. „V tom případě patrně budou mít všechno ve složkách.“

Eva zvedla ruku z volantů a rozčileně si prohrábla vlasy. „Jo, asi ano, a máte pravdu, všechno to musíme přechíst a rozebrat. Dejte mi vteřinu.“

Potřebovala se uklidnit. Neřekla zrovna, že je polda? Tak by podle toho měla začít uvažovat.

Odsunout emoce, nepříjemnou předtuchu i zatracenou bolest hlavy stranou a dělat to, co je potřeba.

„Požádáme Mirovou, ať na to nasadí nějakého cvokaře, a zkoordinujeme postup mezi Hollywoodem a Kyungem. Kyung není kretén a nebude dělat problémy, přidejte toho cvokaře a budeme mít analýzu. Jestli ten vzkaz na zdi není finta – není to pravděpodobné, ale musíme brát v úvahu i tuhle možnost –, pak se mnou vrah nejspíš už někdy nějak komunikoval nebo se o to pokoušel. Cítí se být se mnou spřízněný. Takže tuhle oblast pokryjeme lidmi, kteří vědí, co mají hledat.“

„Dobře,“ přikývla Peabodyová. „Spojím se s Kyungem a hodím to na něj. Je přece tiskový mluvčí, ne?“ zopakovala Evina dřívější slova. „Ať se snaží. Jestli se objeví něco podezřelého, podíváme se na to my.“

„Zase správně. Zařídte to, Peabodyová,“ pokynula Eva, zatímco vjížděla do garáže pod ústředím. „Budeme to držet pod pokličkou, jak dlouho to půjde, ale pokryjeme všechny oblasti. Zajdu rovnou za Whitneym,“ dodala, když zaparkovala. „Musím mu přednést podrobné hlášení, a hned. Rozběhněte to s těmi komunikacemi. Sepište zprávu a pošlete kopii veliteli a Mirové.“

„Měla byste si promluvit i s ní,“ upozornila ji Peabodyová v narážce na hlavní policejní psycholožku a autorku profilů.

„Já vím. Promluvím. Nejdřív Whitney. Musí zvážit pro a proti, jestli ten případ nechají nám – mně. Potřebuju, aby pro zásadně převažovala.“

„Na to jsem nepomyslela. Ale měla jsem. Sakra.“ Nastoupily do výtahu.

„Vyřídíte ty hrůzy s tiskovým mluvčím, já vyřídím tohle. A pospěšte si,“ dodala Eva. „Chci zajet do kanceláří té právní firmy a do márnice.“

Zůstala ve výtahu, i když Peabodyová už vystoupila. Do kabiny se mačkali policisté i civilní zaměstnanci a zase z ní vystupovali. Eva by se za normálních okolností prodrala ven a pokračovala po jezdicích schodech, ale výtahy byly navzdory svému přetížení rychlejší.

Když se konečně protlačila ven, připomněla si, že musí mluvit jasně, věcně a neosobně.

Došla k Whitneyho vnější kanceláři a jeho sekretářece.

„Potřebuju za velitelem.“

Sekretářka překvapeně vyklenula obočí. „Poručíku. Nemá vás na rozvrhu. Můžu...“

„Je nutné, abych s ním mluvila, co nejdřív to půjde.“

Sekretářka se dál nevyptávala, jen přikývla a tiše promluvila do hands-free sady.

„Pane, je tu poručík Dallasová a žádá, aby s vámi mohla mluvit. Ano, pane, hned. Jistě.“ Vypnula mikrofon. „Jděte rovnou dál, poručíku.“

„Díky.“ Eva vykročila k velkým dvojkřídlovým dveřím, ale ještě se zastavila. „Znáte sekretářku doktorky Mirové?“

„Znám.“ Žena se usmála. „Vlastně docela dobře.“

„Mohla by se od vás učit,“ zahučela Eva a otevřela dveře.

Whitney seděl za mohutným stolem – velký, ramenatý muž – a právě hovořil do stolního videofonu. Pokynul Evě, ať jde dál a počká.

Eva za sebou zavřela a těch pár chvil, než Whitney ukončil hovor, využila k tomu, aby se vydýchala a dokázala mluvit co nejklidněji.

Velitel ukončil spojení a zadíval se na ni svýma tmavýma očima. Eva si pomyslela, že ačkoliv Whitney pracuje převážně za stolem, oči má stejně bystré jako pouliční polda, kterým kdysi byl.

„Leanore Bastwicková.“

„Ano, pane.“

Pokynul sice ke křeslu, ale Eva pokročila kupředu a zůstala stát. „Chtěla jsem vás osobně informovat o situaci a stavu případu.“

„To jsem pochopil.“

Měl široký, tmavý obličej a nakrátko ostříhané vlasy, v nichž převažovaly šediny. Eva si ale pomyslela, že vypadá odpočatě a uvolněně, takže zřejmě strávil pěkné svátky.

Právě se mu chystala přidat trochu stresu.

„Uvědomili vás o její vraždě?“ zeptala se Eva.

„Jelikož se jedná o známou obhájkyň v trestním právu, se kterou se policie pravidelně střetávala – a která udržovala dobré styky s médii –, byl jsem informován o volání na devět set jedenáctku i o tom, že jste hlavní vyšetřovatelka. Co potřebuji vědět dál?“

„Tělo Bastwickové objevil její tajemník Cecil Haversham přibližně v devět hodin, když vešel do jejího bytu. Dělal si starosti, protože Bastwicková promeškala domluvené schůzky. Haversham znal kódy. Ověříme jeho alibi na čas smrti, ale v tuto chvíli není podezřelý. Oběť byla uškrcena, patrně drátěnou smyčkou. Žádné zjevné známky zápasu nebo sexuálního útoku. Zemřela v osmnáct třicet tři včera večer. Bezpečnostní kamery zachytily osobu, která vešla do budovy v převleku za kurýra a s krabicí. Dotyčná osoba po celou dobu držela krabici tak, aby kamery nezachytily její obličej.“

„Což naznačuje, že vrah znal budovu včetně rozmístění kamer.“

„Ano, pane. Bastwicková kurýrovi otevřela. Na kameře je vidět, jak kurýr sahá pravou rukou do kapsy ve chvíli, kdy Bastwicková couvla, aby ho pustila dál. Odešel i s krabicí dvacet tři minut po vstupu do jejího bytu.“

„Rychlá práce.“

„Ano, pane, celkově se v budově nezdržel ani třicet minut.“

Whitney se opřel. „Profík?“

„Postupoval víceméně profesionálně, ale momentálně se tato možnost nejeví nejpravděpodobněji. Technici prohledávají místo činu a tělo je na cestě do márnice. Požádala jsem o vrchního patologa Morrise.“

„Přirozeně.“ Whitney rozpřáhl ruce. „A jakkoliv tomu média budou věnovat pozornost, protože ho oběť často vyslýchala v zájmu svých klientů, ve vašem hlášení není nic, co by zdůvodňovalo odchylku od obvyklého postupu. Většinou za mnou nechodíte, Dallasová, pokud si vás nezavolám. Co potřebuji vědět?“

„Smím použít vaši obrazovku, veliteli?“

Pokynul k ní rukou.

Chvíli to trvalo – Eva si s elektronikou příliš nerozuměla –, ale podařilo se jí zasunout disk, načíst obsah a otevřít ho.

Na obrazovce se rozzářil vzkaz zapsaný na stěně nad tělem.

Whitney vstal z křesla a s očima upřenýma na obrazovku pomalu obešel stůl.

„Kdy jste naposledy viděla oběť nebo jste s ní mluvila?“

„U odvolacího soudu Jesse Barrowa přibližně před rokem. Od té doby jsem neměla žádný případ, na kterém by pracovala. Tehdy jsme se trochu střetly. Víc během vyšetřování Barrowa a vraždy jejího kolegy Fitzhuga. Jako polda a obhájce, nic víc, nic míň. Nelíbila se mi – jako člověk, ani jako právník –, ale mně se nelíbí hodně lidí.“

„Vyslovila jste někdy přání, aby byla mrtvá?“

„Veliteli...“

„Jakkoliv nezávazně, poručíku.“ Upíral na ni pohled, který jasně říkal: Chci slyšet pravdu. „V zápalu okamžiku, před kýmkoliv?“

„Ne, pane, nevyslovila. Možná – vlastně docela pravděpodobně – jsem ji označila řadou nelichotivých jmen. Pravdou ale je, pane, že jsme se nesetkávaly tak často. To už jsem

se u soudu víc střetávala s Fitzhughem, než ho zavraždili. S Bastwickovou jsme se nikdy nesetkaly na osobní úrovni, ve společnosti, mimo vyšetřování nebo soud. Z toho, jak snadno se vrah dostal do jejího bytu, bych řekla, že znal Bastwickovou mnohem líp než já. To se změnilo.“

„Tohle se dostane na veřejnost.“ Whitney kývl k obrazovce.

„Ano, pane. I kdyby se nám to podařilo utajit, zveřejní to vrah. Jaký by mělo smysl psát takový vzkaz a nedočkat se pozornosti nebo vděku?“

Whitney se vrátil ke svému křeslu. „Oba víme, že by bylo výrazně... jednodušší, kdybych vyšetřování svěřil někomu jinému.“

„Možná by to bylo jednodušší, veliteli, ale žádám vás, abyste to nedělal. Jestli vrah myslel ten vzkaz vážně, vražda měla být laskavost vůči mně, trest za neúctu. Pokud mi ten případ odeberete, vrah by to mohl brát jako další projev neúcty. Myslí si, že mě zná, ale nezná, a to mi poskytuje výhodu.“

Zůstaň neosobní, připomněla si Eva.

„Peabodyová shání veškerou korespondenci, která mi přichází na ústředí, a vzhledem k popularitě případu Icoveových včetně knihy a filmu i do Hollywoodu. Požádáme doktorku Mirovou, aby přidělila nějakého psychologa, který provede analýzu řečené korespondence, pokud na ni nebude mít čas sama. Vrah se se mnou patrně už někdy pokusil spojit, nejspíš víckrát. A jelikož z vyšetřování předchozí vraždy vím něco o firmě oběti, dává mi to další výhodu.“

Předlož svoje argumenty, pomyslela si. Rychle a logicky.

„Dvě vraždy v jedné právní firmě nejsou příliš pravděpodobné a vrahova znalost budovy oběti, přesného rozmístění kamer i polohy jejího bytu – a věděl, že je oběť sama doma, jinak by zaútočil jindy – naznačuje, že má vnitřní informace o chodu firmy, nebo že provedl podrobný průzkum.“

„Na té stěně je vaše jméno, Dallasová.“

„Ano, pane. Stojí o mou pozornost, veliteli, jinak by po sobě nenechal nic, natož písemný vzkaz. Chci mu tu pozornost do-

prát. Je možné, že se se mnou v takovém případě pokusí znovu spojit. Nemůžu tvrdit, že to není na jisté úrovni osobní – jak jste říkal, na té stěně je moje jméno. Ale doufám, že mi budete věřit, když řeknu, že mi osobní aspekt nezabrání odvést svoji práci.“

Whitney propojil konečky prstů a zadíval se přes ně na Evu. „Kdybych případ přidělil někomu jinému, kterého policistu ze svého oddělení byste doporučila jako hlavního vyšetřovatele?“

Evu jeho otázka zasáhla jako kopanec do břicha, ale zůstala neochvějně stát a po pravdě odpověděla: „Na mém oddělení není žádný policista, kterého bych nedoporučila. Každý z nich by vedl vyšetřování důkladně a nezastavil by se, dokud by případ neuzavřel.“

„To je správná odpověď. Povedete to v patrnosti, stejně jako já. Promluvím si se šéfinspektorem Tibblem. Vy proberete s Kyungem, jak se postavit k mediálnímu cirkusu, který určitě vypukne. Očekávám, že dodržíte slovo, poručíku. Jestli vám začne osobní aspekt případu překážet v práci, řeknete mi to a předáte vyšetřování někomu jinému.“

„Ano, pane.“

„Pusťte se do práce.“

„Děkuji, veliteli.“

Cestou z Whitneyho kanceláře se snažila potlačovat úlevu, kterou cítila.

Zůstaň objektivní, opakovala si. Je to jenom další případ.

Ale to byl nesmysl, protože... Pokaždé to byl nesmysl. Nikdy se nejednalo jenom o další případ.

Ignorovala mírnou bolest hlavy a sjela ke svému oddělení. Když vešla do hlavní místnosti, připomněla si, co říkala veliteli.

Mluvila naprostou pravdu.

Zvládl by to kdokoliv z nich. Od Jenkinsona, který upíjel špatnou kávu, zatímco se mračil na obrazovku, po Baxtera s nablýskanými, drahými botami opřenými o stůl, zatímco mluvil do videofonu. Carmichaelová a Santiago, kteří se s hlavami u sebe potichu o něčem dohadovali u jejího stolu.

Pořád tu měli vánoční výzdobu – ošklivý stromek a podivnou směs symbolů od obouchané menóry po zvláštně legračního zombijského Santu.

I ceduli, která teď visela – a pokud šlo o Evu, bude napořád viset – na dveřích do denní místnosti.

CHRÁNÍME A SLOUŽÍME BEZ OHLEDU NA VAŠI RASU, VYZNÁNÍ, SEXUÁLNÍ ORIENTACI NEBO POLITICKÉ NÁZORY, PROTOŽE VŠICHNI MŮŽETE ZEMŘÍT.

Přesně tak to je, pomyslela si, když se z denní místnosti vynořil Reineke s dalším hrnkem špatné kávy.

Sama zašla do své kanceláře, kde měla opravdu dobrou kávu. Poprvé ji napadlo, že by mohla dát Roarkeovu pravou a vynikající kávu do denní místnosti, ale hned zase svůj nápad zavrhl jako chvilkovou sentimentalitu.

Člověk nemůže rušit tradici odporné poldovské kávy jenom proto, že má dobrý pocit z toho, jak kvalitní poldy pod sebou má.

Navic by přišli o zábavu spočívající v tom, že jí potají chodí krást z AutoChefa. Přece jim nebude kazit legraci.

Svlékla si kabát, naprogramovala si kávu a sedla si, aby založila složku a nástěnku k případu.

Oběť si zasloužila rutinní postup – a Evě se s rutinou bude pracovat líp.

S Peabodyovou zahájí výslechy v kancelářích právní firmy a spojí se s Morrisem v márnici. Osobně popožene techniky i laboratoř.

A udělá si čas, aby si podle velitelových pokynů promluvila s Kyungem.

Nadine, pomyslela si a nepřítomně si promnula zátylek. Nadine Furstová – hvězdná reportérka a autorka bestselleru *Případ Icoveových*. Musí jí zavolat.

Jestli si vrah zjišťoval podrobné informace – a Eva si tím byla jistá –, určitě věděl, že Eva a Nadine jsou kamarádky.

Možná bude Nadine chápat jako prostředníka – veřejně známou reportérku, která vystupuje v televizi – k tomu, aby se dostal k Evě.

Každopádně až uniknou detaily z místa činu, Nadine Furstová ucítí dobrou reportáž, jako kočka cítí myš.

Bude lepší, když jí zavolá rovnou.

Uvažovala nad nejlepším přístupem, když tu uslyšela klapot podpatků mířící k její kanceláři. Pomyslela si, že to je Nadine, a zvedla se, aby zakryla nástěнку.

Do místnosti vešla Mirová.

Nebylo obvyklé, aby za Evou chodila, natož aby za sebou zavírala dveře.

„Sedni si,“ pokynula Mirová.

Eva, spíš překvapená než podrážděná, ukázala ke křeslu za svým stolem. „Posaď se sem.“

„Sedni si,“ zopakovala Mirová příkře a schválně si vybrala Evinu zoufale nepohodlnou židli pro návštěvy. „Jsi chytrá žena,“ začala Mirová, „a vynikající policistka. A jako taková víš, že bys měla tohle vyšetřování předat někomu jinému.“

„Jsem chytrá žena,“ souhlasila Eva, „a vynikající policistka. A jako taková ani náhodou nebudu předávat vyšetřování, protože mě někdo využívá jako výmluvu k vraždění.“

„Je to osobní.“

Eva si sedla a nadechla se. „Každý případ je osobní,“ odsekla. Mirová se zamračila. „Nic není osobnějšího než vražda. Dobrý polda umí zachovat objektivitu.“

„Evo.“ Mirová se odmlčela a zvedla ruku, aby naznačila, že se potřebuje na chvíli zamyslet.

Eva čekala.

Mirová byla oblečená do cihlově červené oproti obvyklým jemnějším barvám, ale její kostýmek byl jako vždy dokonalost sama. Sobolí vlasy nově nosila ostříhané na mikádo, jež ohraňovalo její pohledný obličej a díky němuž se její modré oči zdály být o něco tmavší.

Nebo to je jenom podrážděním, pomyslela si Eva.

Mirová se opřela – trhla sebou, když jí židle nepříjemně sevřela pozadí – a hodila si jednu dokonalou nohu přes druhou.

„Je to osobní pro vraha. Vnímá se jako tvůj přítel – pro jednoduchost o něm budeme mluvit jako o muži – a zastánce. Vysnil si vztah s tebou, který se jenom prohloubil, když teď pro tebe zabil. Věnoval ti dar. Bude očekávat tvoje uznání.“

„Pak bude zklamaný.“

„A až ho zklameš, zaútočí na tebe.“

„Kdybych předala vyšetřování někomu jinému, v podstatě bych tím říkala, že tenhle případ nestojí za můj čas a pozornost. Co pak? Nemusel by zabít znovu, a ještě líp? Nemusel by si najít další oběť, kterou už bych považovala za dostatečně důležitou, abych se jí věnovala?“

Mirová poklepala špičkou cihlově červeného střevíčku. „Vynikající policistka,“ zašeptala. „Ano, to je možné. Je jasné, že jsi v ohnisku jeho zájmu.“

„Nevím, jestli je to tak jasné – jo, je to pravděpodobné. Ale je i možné, že ve skutečnosti šlo o Bastwickovou. Musím odvést svoji práci a potvrdit to nebo vyloučit. Podle mě bychom se měly z hlediska profilu vraha ptát, proč se soustředí na mě. Kde se vzal ten vysněný vztah? A jak toho snu využít, abych ho zastavila? Pomoz mi s tím.“

Mirová si dlouze povzdychla a podívala se k AutoChefů.

„Chceš trochu čaje, který máš ráda? Myslím, že tam nějaký je.“

„Vlastně ano. Rozrušilo mě to. Záleží mi na tobě.“

Eva vstala a naprogramovala čaj. „Nesmíš dopustit, abys to brala osobně.“

„Vždycky je to osobní,“ opáčila Mirová a usmála se, když se na ni Eva podívala. „Dobrý psycholog, stejně jako dobrý polda, si umí zachovat objektivitu. Tahle osoba si tě idealizuje, Evo, a to je velice nebezpečné.“

„Proč?“ Eva podala Mirové čaj. „Nemyslím, proč je to nebezpečné. To chápu. Ale proč si mě idealizuje?“

„Jsi silná žena s nebezpečným povoláním, ve kterém vynikáš.“
„Je spousta policistek,“ namítla Eva. „A spousta těch, co mají hodnot.“

„Řada tvých případů si navíc získala značnou mediální pozornost. Jsi provdaná za vlivného, vysoce úspěšného a tajemného muže, kterému se média rovněž věnují.“

Napila se čaje, zatímco Eva uvažovala o jejích slovech.

„Vznikla o tobě úspěšná kniha a ztvárnili tě v úspěšném a kritikou chváleném filmu,“ pokračovala Mirová. „Nasazuješ život, abys chránila a sloužila, ačkoliv jsi v situaci, kdy bys mohla bezstarostně cestovat a vést bohatý, privilegovaný život. Místo toho pracuješ dlouhé přesčasy a riskuješ, abys odváděla svoji práci a zasazovala se o spravedlnost.“

„Jenže proč kvůli tomu zabíjet Bastwickovou? Vlastně kohokoliv? Děláš jenom svoji práci.“

„Ale nemůžeš dosáhnout spravedlnosti, jak ji ta osoba chápe,“ upozornila ji Mirová. „Jak bys mohla? Jsi ideál, ale taky tě svazují pravidla. A tak dotyčná osoba dosáhla spravedlnosti za tebe.“

„Proč Bastwicková? Nezáleželo mi na ní.“

„Tobě ne, aspoň ne nijak zvlášť, ale pro vraha představovala všechny klienty, všechno, proti čemu bojuješ. Všechny, kteří ti nedávali najevo úctu, kteří ti nevzdávali dostatečný hold.“

„Kristepane.“ Eva se podívala na nástěnku, na Leanoru Bastwickovou. Živou i mrtvou. „Ale skoro jsem s Bastwickovou nepřicházela do styku. A když ano, bylo to už dávno.“

„Vrah to mohl nějakou dobu plánovat, rozvažovat, shánět materiály. Možná zjistíme, že Bastwicková o tobě v nedávnější době řekla veřejně – nebo jen tak přátelům a někdo ji slyšel – něco, co vyvolalo vrahovo znechucení. Ještě ne vztek.“

Eva se znovu podívala na nástěnku. „Ale mohly jsme se brzy potkat. Bastwicková byla veřejně známou ženou ve svém oboru. Možná proto si ji vrah vybral. Její vraždu dobře naplánoval a při realizaci se dobře ovládal. Měl jasný cíl. A patrně taky naději, že se dočká uznání. Kdyby šlo o nezištný skutek – jak

se nápis pokouší naznačit –, žádný vzkaz by nepsal.“ Ohlédla se, jestli Mirová souhlasí. „Nemám pravdu? Když někomu prokážeš vážně míněnou laskavost, nestojíš o pochvalu.“

„Ne, pokud to myslíš upřímně. Za tohle vrah čeká vděk. Od tebe.“

„Vrah chce mou pozornost, to chápu. Když mu ji nebudu věnovat, přitvrdí. A když budu..., stejně zabije někoho dalšího. Líbilo se mu to. Navíc když je někdo objektem tvé... řikejme tomu náklonnosti, nechceš mu dávat další a další dary?“

„Ano, ale zároveň chceš uznání, vděčnost, možná dokonce oplátku, Evo.“

„Ať se k tomu postavím jakkoliv, vrah neskončil – jediné že bychom se pletli a ve skutečnosti šlo o Bastwickovou. Když zůstanu jako hlavní vyšetřovatelka, budu mít lepší šanci, že ho zastavím. Třeba se mi podaří uhodnout, kdo by mohl být další.“

„Nakonec budeš dalším cílem ty. Nakonec ho zklameš a bude si připadat zrazený. Idoly vždycky spadnou z piedestalu, Evo.“

„Dřív nebo později bych se stala cílem tak jako tak.“

Mirová nic neříkala, jen seděla a upíjela čaj. „Kdyby šlo o výsměch – něco na způsob ‚chyt’ si mě, jestli to dokážeš‘ –, dělala bych si menší starosti. Ale tohle není soutěž. Je to spíš nabízený dar.“

Nadechla se a postavila šálek na stůl. „Analýzu korespondence provedu sama. Budeme hledat někoho, kdo se opakuje. Někoho, kdo ti napsal nebo se s tebou snažil spojit víckrát. Někoho, kdo se s tebou cítí být ve vztahu. Takový pocit mohl v korespondenci narůstat. Ještě jsem nečetla hlášení Peabodyové tak podrobně, jak bude třeba,“ připustila Mirová, „ale z toho, co jsem četla, vyplývá, že se vrah umí dobře ovládat, je opatrný a znal bezpečnostní systém i zvyky oběti. Takže ji studoval, sledoval, a studoval určitě i tebe. Stojí sice o tvou pozornost, ale nechce, abyste ho dopadli a zastavili. Tvůj opravdový a věrný přítel,“ ocitovala Mirová. „To naznačuje, že se za tako-

vého považuje, za jediného přítele ochotného nebo schopného tě bránit. Roarke by si měl taky dávat pozor.“

„Roarke?“

„Nepotrestal ženu, která se k tobě chovala neuctivě. Jak tě může být hoden?“

„Jestli myslíš, že zaútočí na Roarkea...“

„Ještě ne,“ přerušila ji Mirová, „ale později by mohl. Mohl by cítit potřebu vyřídit tvoje blízké, aby ti byl bližší sám. Prozatím půjde po tvých nepřátelích – možná má i jejich seznam. Ale ujišťuji tě, že zná ty, které máš ráda. Tvoje přátele. Tvou kolegyni.“

Eva znovu vstala. „Peabodyová? Moji muži? Mavis – bože, její dítě?“ Tohle ji zatím vůbec nenapadlo. A když na to teď pomyslela... „Předám vyšetřování někomu jinému. Zřeknu se ho.“

„Ne.“ Mirová zavrtěla hlavou. „Měla jsi pravdu a já jsem se mýlila. Změna vyšetřovatele nezmění vrahovy motivy a možná naopak zesílí jeho potřebu. Musíš si dávat velký pozor, jak budeš veřejně reagovat a co řekneš médiím. Bude viset na každém tvém slově i gestu. A to, jaký z nich bude mít pocit, se stane jeho pravdou. Nejsi jenom hlavní vyšetřovatelka, Evo. Ve vrahově mysli nejsi jenom spojená s obětí. Sama jsi cíl.“

„Musím ochránit lidi kolem sebe.“ A Eva si pomyslela, že Mirová patří mezi ně. „Takže se radši pustím do práce.“

3. kapitola

V kancelářích právní firmy panovalo pietní ticho. Eva předpokládala, že když byl jeden z partnerů zavražděn, možná i někým, koho dotyčný partner zastupoval – vybral si vrah další oběť? –, měli zaměstnanci pietní ticho přímo přikázané.

Sotva ukázala odznak, zpoza dvojkřídlyh skleněných dveří vyplula žena v kouřově šedém kostýmku a zářivě červených střevíčkách.

„Poručíku, detektive, jsem Carolina Dowdová, asistentka pana Sterna. Zavedu vás k němu.“

„Je tady klid,“ poznamenala Eva, když vyšly z luxusní kaštanově hnědé a šedé haly do důstojné chodby.

„Velice nás to zasáhlo, jak si jistě umíte představit. Smrt slečny Bastwickové je pro nás šok a taky obrovská ztráta.“

„Pracujete tu dlouho?“

„Patnáct let.“

„Takže znáte všechny osoby.“

Dowdová po ní cestou kolem kanceláří s diskrétně zavřenými dveřmi střelila pohledem. „Je to velká firma, ale ano, dá se říct, že znám všechny.“

„Napadá vás, kdo by chtěl, aby Bastwicková zemřela?“

„Rozhodně ne. Slečnu Bastwickovou jsme tu respektovali a cenili jsme si jí.“

Zatočila opačným směrem, než kde byla kancelář Bastwickové, jak si Eva pamatovala z minulé návštěvy.

„Znala jste Fitzhuga.“

„Ano, znala, a vím, že vám náleží zásluhy za odhalení osoby odpovědné za jeho smrt. Doufám, že uspějete i v případě slečny Bastwickové.“

Dowdová kývla dvěma lidem – jednomu muži a jedné ženě –, kteří pracovali za stoly v přední kanceláři, a rázně zaklepala na další dvojkřídlé dveře – tentokrát z bytelného dřeva.

„Poručík Dallasová a detektiv Peabodyová, pane Sterne,“ oznámila, když je otevřela.

Sterne, který právě stál s rukama sepjatýma za zády obrácený k ocelové vyhlídce na New York za prosklenou stěnou, se otočil.

„Pojďte dál, prosím.“ Přešel po silném perském koberci nataženém přes naleštěnou dřevěnou podlahu a natáhl k nim ruku. „Aaron Sterne. Je to hrozný den. Hrozný. Dáte si něco? Čaj? Kávu?“

„Ne, děkujeme.“

„Posaďte se, prosím.“ Ukázal do rohu místnosti, který Evě zaoblenými křesly, zdobným stolkem a trásňovanou pohovkou připomínal anglický salónek.

Vzpomněla si na kancelář Bastwickové – elegantní, úhlednou, se značným podílem skla.

„Děkuji, Carolino.“ Posadil se a složil ruce do klína, zatímco jeho asistentka potichu vycouvala z místnosti a zavřela dveře.

„Přijměte upřímnou soustrast, pane Sterne,“ začala Peabodyová.

„Děkuji. Je to velká ztráta. Leanore nebyla jen partnerka, ale i má osobní přítelkyně.“

Vypadal zámožně – i v zimě byl opálený, měl pečlivě upravené vlnité vlasy a zlatohnědé oči. Červená kravata s výrazným vzorem doplňovala uhlový oblek a dodávala mu zdání energičnosti.

Eva odhadovala, že se v soudní síni vyjímá skvěle.

„Kdy jste ji naposled viděl nebo jste s ní mluvil?“ zeptala se.

„Včera, přes videofon. Tento týden jsme měli kratší pracovní dobu, aby si všichni užili svátky, ale Leanore a já jsme konzultovali některé případy. Videokonference se zúčastnila ještě Carolina a Leanořin tajemník. To bylo včera dopoledne v deset

hodin. Pracovali jsme zhruba hodinu. Dnes odpoledne jsme se měli setkat osobně.“

„Nějaké potíže s někým tady v kanceláři?“

„Ne.“

„S klienty?“

„Leonore vycházela klientům vstříc, vždycky s nimi jednala upřímně a realisticky. Při obhajobě si počínala velice razantně, jak sama víte, poručíku.“

„Razanci si člověk nadělá nepřátele. Stejně jako sváděním cizího manžela. Jak se vede Arthuru Foxxovi?“

Věděla – ověřila si to –, že Fitzhughův manžel, který Bastwickovou nenáviděl, se před více než rokem přestěhoval na Maui.

Ale zajímala ji Sternova reakce.

„Myslím, že se Arthur přestěhoval na Havaj. Nejsme v kontaktu.“ Nadechl se nosem. „Nemyslíte si, že Leanoru zabil Arthur, vidíte? Ne, ne.“ Rozhodně zavrtěl hlavou. „Vím, že ji neměl rád, ale nevěřím, že se vrátil do New Yorku a udělal něco takového.“

„Lidi někdy dělají divné věci.“ Ačkoliv souhlasila, že Foxx není vrah, ještě trochu zatlačila. „Vyhrožoval někdy Bastwickové?“

„V době Fitzovy smrti byl vynervovaný. To ostatně my všichni, ale Arthur mu byl oddaný a vzal to velice špatně. To samozřejmě víte, protože jste o tom tehdy s Leanorou mluvila. Řekla mi to.“ Stern rozpráhl ruce. „Pokud vím, Arthur se odstěhoval a zahájil novou životní kapitolu.“

„Pokusila se po Fitzhughovi svést nějakého dalšího manžela?“

Stern stiskl rty. „Ničeho podobného si nejsem vědom.“

„Co vy?“

„Můj vztah s Leanorou byl čistě profesionální. Přátelský, jistě, ale nikdy mezi námi nebylo nic romantického ani sexuálního.“

„A jiné výhrůžky? Namířené na Bastwickovou?“

„Taková je povaha naší práce. Cecil má pro vás připravené kopie složek, kam zanášíme výhrůžky nebo to, co nazýváme zneklidňující korespondence. Podrobně jsem si s ním promluvil a vím o vzkazu napsaném na místě činu. Zdá se, poručíku, že autorem výhrůžky je někdo, koho znáte.“

„Spíš někdo, kdo zná mě nebo kdo o mně ví,“ odsekla Eva. „Stejně tak je možné, že vrah napsal vzkaz, aby odvrátil pozornost od osobnějšího motivu. Říkal jste, že jste byli přátelé, takže víte o jejím osobním životě. Společenském i sexuálním.“

„Leanore byla zajímavá, atraktivní žena. Ačkoliv si užívala společnost mužů, neměla nikoho vážného. Dal jsem Cecilovi svolení, aby vám poskytl jména jejích nejobvyklejších společníků a přátel. Věřte mi – kdybych měl důvod k domněnce, že to mohl udělat kterýkoliv z nich, pověděl bych vám to.“

„Ztratil jste dva partnery během dvou let, pane Sterne.“

Jeho pohled ztvrdl. „Partnery, kolegy a přátele. Než se zeptáte, majetek zanechala matce a sestře a akcie ve firmě mně.“

„To není málo – ta firma.“

„Smrtí Leanory jsme utrpěli velkou ztrátu, osobně i profesionálně. Patrně přijdeme o některé klienty. Dojde k rozruchu a nepříjemné publicitě. Debatovali jsme o přibrání třetího partnera a nedávno jsme zúžili výběr na jednoho nebo dva lidi od nás. Cecil vám dá i jejich jména, ačkoliv ani jeden z nich neměl motiv.“

„Řeknete nám, kde jste byl včera mezi čtvrtou a osmou?“

„V Park City v Utahu – proto jsme konferovali přes video-fon. Trávil jsem tam Vánoce se snoubenkou. Oba jsme náruživí lyžaři. Do New Yorku jsme se vrátili včera večer kolem deváté. Carolina vám dá jméno našeho hotelu i jména posádky letadla – letěli jsme firemním strojem.“

„Dobře. Děkujeme za váš čas.“

„Carolina vás zavede k Cecilovi.“ Stern vstal. „Chtěl bych říct... Neměla vás ráda. Leanore chápala odpůrce u soudu jako soupeře. Patřilo to k její razanci. Takže vás neměla ráda, poručíku, ale respektovala vaše schopnosti. Ať ji zabil kdokoli, mýlil se. Prostě se mýlil. Jestli na tom záleží.“

„Záleží především na tom, abychom zjistili, kdo jí to udělal, a pohnali ho nebo ji před spravedlnost. Jestli stojíte o spravedlnost, měl byste doufat, že si vrah nenajme jako obhájce někoho, jako byla ona.“

Stern se pousmál. „Hájila by i vlastního vraha, kdyby mohla. Taková byla. Doprovodím vás ven.“

„Stern podle mě mluvil na rovinu,“ řekla Peabodyová, když odcházely z budovy. „Nebo aspoň většinou. Myslím, že ji osobně neměl tolik rád, jak se tvářil. Spíš ji uznával po profesionální stránce a jinak s ní prostě vycházel.“

„Peabodyová, dmu se pýchou.“

„Jo?“ Peabodyová se s úsměvem nasoukala do růžového kabátu.

„Nebyla jeho typ a nemyslím jenom romanticky. Pokusila by se ho svést, jako to zkusila s Fitzhughem, kdyby v tom viděla nějaký zisk. Nebylo by to pro ni osobní, stejně jako to nebylo osobní s Fitzhughem – zajímalo ji jenom, co z toho vytříská. Byla chladná a trochu tvrdá, vlastně hodně tvrdá,“ opravila se Eva. „Stern je, řekněme, jemnější a nepotřebuje si mastit ego jako Fitzhugh.“

„Arthur Foxx podle záznamů během posledních šesti měsíců neopustil Maui. Vůbec by mě nenapadlo na něj pomyslet, kdybyste mi neřekla, abych ho prověřila.“

„Proto jsem poručík a vy obyčejný detektiv.“

„Čupr detektiv v kouzelném růžovém koženém kabátě.“ Peabodyová si zamilovaně pohládila rukáv.

„Neslintejte si na oblečení. Foxx byl prostě člověk, kterého jsme musely zkontrolovat a vyloučit. Není blázen, což se o vrahovi říct nedá. Navíc by jí ublížil, přinutil by ji trpět. Zmáloval by jí obličej. A kdyby ji opravdu chtěl zabít, udělal by to před dvěma lety.“

Prověření Foxxe byla jenom rutina, pomyslela si Eva.

„Chtěla jsem zjistit, jestli Stern věděl, jak se Bastwicková zachovala k druhému partnerovi. Věděl to a bylo mu to fuk. A ano, neměl ji zrovna v lásce, ale uznával ji jako profesio-

nálku. U soudu i v médiích budila pozornost a on z toho profitoval. Získá sice její podíl ve firmě, a to není málo, ale teď nemá atraktivního tahouna, a přitom ho chce. Prověřte jeho alibi,“ dodala Eva, když nastoupily do auta. „Bude sedět, ale musíme to odškrtnout. Zastavíme se v márnici a pak si promluvíme s jejími společníky.“

„Společníci. To je asi nóbl způsob, jak říct milenci.“

„U některých určitě. Někteří budou gayové. To je bezpečné. Skvěle vypadající gay je nejlepší přítel ženy s profesionální dráhou, ne?“

„Já žádného gay kámoše nemám,“ posteskla si Peabodyová. „Musím si nějakého sehnat.“

„Žádný z jejích společníků nebude opravdový přítel.“

VÁŠ OPRAVDOVÝ A VĚRNÝ PŘÍTEL.

„Vzpomeňte si na její byt,“ pokračovala Eva a odsunula vzpomínku na ten vzkaz stranou. „Všechno bylo její. I v kanceláři. Nestála o to, aby se s někým musela dělit. Nic v jejím bytě nevypovídalo o románu nebo o tom, že by o nějaký usilovala. Vsadím se, že většinou využívala profesionály. S profíkem dostávala přesně to, co chtěla – nic víc, nic méně.“

„Navíc nemusí ráno připravovat snídani. Jo, tak mi taky připadá. Je to svým způsobem smutné.“

„Není smutné, když dostáváte, co chcete.“

„Je smutné nechtít víc než kupovaný sex a nóbl byt a po smrti se dočkat toho, že vás nejvíc oplakává osobní tajemník. Kontrolovala jsem její cesty. Teď o Vánocích ani nejela navštívit mamku a sestru. Vůbec neopustila město. Hned po svátcích se vrátila do práce a zemřela. Je to smutné.“

„Žila tak, jak sama chtěla.“

„Myslím, že odvedu lepší práci, když ji budu trochu litovat.“

„Žila tak, jak sama chtěla,“ zopakovala Eva. „Ale zemřít tak jako ona nechce nikdo. To je dost smutné samo o sobě.“

„Když jste to tak připomněla...“

Eva s Peabodyovou kráčely bílou chodbou márnice. Tady nebylo jen pár skalních zaměstnanců – Vánoce vždycky přinášejí nárůst vražd, úmrtí při nehodách a sebevražd.

Eva zamířila přímo k Morrisovu království. Uviděla ho okénkem ve dveřích a otevřela.

Leanore Bastwicková sice zemřela sama, ale tady měla společnost. Morris se skláněl nad tělem – mužským, podle Evina odhadu zhruba pětadvacetiletým.

„Dvojitá zakázka?“ zeptala se a Morris se narovnal se skalpelem v ruce.

„Tvoji mrtvolu jsem dokončil. Tahle je novější. Poslal bývalé přítelkyni video, které ona údajně viděla až dnes ráno, což je možné, protože podle zpráv se na Boží hod zasnoubila s jeho bývalým nejlepším kamarádem. Náš nešťastný mladík se snažil utopit žal v kombinaci nelegálních látek a laciné tequily a v deset hodin včera večer si smotal smyčku z prostěradla a poslal čerstvě zasnoubené dámě video, na kterém brečel a vyhrožoval jí, že se oběsí.“

„Páni, to jí dá za vyučenou.“

„Předpokládám, že právě to si říkal. Zatím není zcela jisté, jestli si chtěl podkopnout židli, nebo jestli byl fatálně nemotorný. V každém případě je teď tady.“

Morris se usmál a odložil skalpel. Pod pláštěm měl tmavomodré kalhoty, stříbrnou košili a dokonale uvázanou modrostříbrnou kravatu. Tmavé vlasy mu splývaly v jediném silném copu na záda.

„Jaké jsi měla Vánoce?“

„Prima. Chytila jsem padoucha, otvírala jsem dárky a pila jsem šampaňské. Co ty?“

„Na Štědrý den jsem byl u rodičů, kde jsem taky přespal, a další den jsem povečeřel s Garnet DeWinterovou a její velice okouzlující dcerou. Děti dodávají Vánocům jiskru, podobně

jako šampaňské. Co vaše rodina, Peabodyová? Slyšel jsem, že jste jela domů.“

„Mají se skvěle. Bylo úžasné všechny zase vidět a ponořit se na pár hodin do chaosu.“

„Vím přesně, jak to myslíte. A dovolte, abych podotkl, že máte nádherný kabát.“

„Já vím.“ Peabodyová se navzdory Evinu varování znovu pohládila po rukávu. „Moje úžasná kolegyně a její fešácký manžel mi ho dali k Vánocům.“

„Dejte si pozor, ať toho nezačnu litovat, Peabodyová.“

„Byly to ty nejlepší Vánoce.“

„A teď jsme zpátky,“ utřala ji Eva, aby nestrávili půl dne debatou o švestkovém pudinku nebo něčem podobném. „Co mi můžeš povědět?“ zeptala se Morrise a trhla bradou k Leanore Bastwickové.

„Byla to velice zdravá žena, dokud nezemřela.“ Morris přešel k jejímu stolu. „Podstoupila prvotřídní plastické operace obličeje i těla. Nic extrémního, jen drobná vylepšení. Poslední jídlo, zkonsumované čtyři hodiny před smrtí, obnášelo řecký jogurt a obilninovou směs.“

„Tohle je teprve smutné,“ poznamenala Eva směrem k Peabodyové.

„V poslední půlhodině před smrtí vypila zhruba půl sklenice vína, což už je trochu lepší. Neměla v těle žádné nelegální látky a nenašel jsem žádné známky toho, že by je někdy užívala,“ dodal Morris. „Žádná obranná zranění, žádné známky pout nebo zápasu.“

Podal Evě mikrobrýle.

„Stopy od omračovače na trupu, které vysvětlují nepřítomnost obranných zranění.“

„Jo, vidím. Vrah vytáhl z pravé kapsy kabátu omračovač a vešel k ní do bytu. Ona zrovna couvala a uhýbala ke straně, aby mohl projít. Zasáhl ji z bezprostřední blízkosti a vysokou intenzitou, takže zásah nechal stopy na její kůži.“

„V týle má velice lehkou pohmožděninu. Spadla dozadu a uhodila se do hlavy, ale ne příliš silně. Jak to po zásahu omračovačem bývá, patrně se spíš zhroutila.“

„Kolik vážila?“

„Padesát kilogramů.“

„Nebyla těžká. Na nohou měla něco na způsob pantoflí. Natahovací, elastické. Nevidím žádné škrábance na patách. Nejspíš ji odnesl do ložnice. Bastwicková je omráčená, mimo, ochablá. Nesl ji v náruči nebo si ji hodil na rameno. Položil ji. Postel byla upravená, stejně jako její šaty.“

„Žádný sexuální útok. Žádná sexuální aktivita v poslední době.“

„Další smutná věc,“ zamumlala Peabodyová.

„To snižuje pravděpodobnost, že ji zabil přítel, bývalý přítel nebo rádoby přítel,“ zamyslela se Eva. „V takovém případě by člověk čekal sexuální útok nebo osobnější přístup k zabití.“

„Zvolila si sterilizaci,“ podotkl Morris. „Nebo aspoň předpokládám, že šlo o její volbu. Kvalitní, čistá práce. Žádná známka, že někdy rodila. Pečovala o svoje tělo,“ pokračoval. „Plastická vylepšení a svalstvo vypovídají o pravidelném cvičení. Jak jsem říkal, žádné známky, že by užívala nelegální látky nebo nadměrně holdovala alkoholu.“

„Takhle žila. Jak zemřela?“

„Souhlasím s tvým hodnocením z místa činu. Byla uškrcena tenkým, pevným drátem. Odhadoval bych to na klavírní strunu. Zezadu.“

Eva přimhouřila oči. „Ne tváří v tvář.“

„Ne. Zezadu má člověk větší páku a úhel rány to potvrzuje. Vrah si stoupl za ni, podepřel ji skoro do sedu, omotal jí kolem krku drát a zatáhl. Značnou silou, protože jí přetřel hrtan.“

„Dobře.“ Eva nepochybovala o Morrisově analýze, obešla tělo a v duchu si scénu přehrála. „Hodil ji na postel. Kabát už si svlékl – nechtěl, aby se ušpinil krví, protože ho bude mít na sobě cestou ven. Navíc je velký, neforemný. Potřeboval volnost pohybu. Nechal si rukavice, nebo – ne, vzal si jiné. Tenké, nebo se zaizoloval. Možná měl v té krabici ochranný plášť, ru-

kavice a Hermetik. Otevřel krabici, vytáhl ochranné pomůcky, oblékl si je a pak vzal do ruky strunu.“

„Ochranný plášť a Hermetik nebo rukavice by snížily riziko, že se na posteli nebo na těle zachytí nějaká vlákna,“ ozvala se Peabodyová.

„Jo, to je pravda. A vrah to nějakou dobu plánoval včetně detailů. Ted’ nastala ta chvíle. Vylezl na postel a zvedl ji, aby se dostal za ni.“

Eva znovu obešla tělo a zastavila se u hlavy.

„Drát je tenký a ostrý. Jelikož je vrah chytrý, nejspíš si předem upravil konce, aby se mu dobře držely. Nechce jí působit bolest, nepotřebuje vidět, jak umírá – to dál snižuje pravděpodobnost osobního motivu. Nepotřebuje vidět její obličej, bere ji jako věc, ne jako osobu. Jenom cítí, jak se do ní zatíná drát. Nejde o sex ani o potěšení – tehdy ještě ne –, ale o spravedlnost. Takže postupoval rychle a čistě. Drát nenechá na místě – nenechá tam nic. Vrátí ho do krabice, možná nejdřív do plastového sáčku, ale každopádně do krabice. Zase ji položil a upravil postel, takže je dokonale uhlazená. Podíval se na ni?“

Eva se zastavila a zahleděla se Bastwickové do obličeje. „Možná ne, ještě ne. Pořád se ovládá, žádný třas v rukách. Není hotový, dokud nenapíše vzkaz. Ten je vlastně nejdůležitější ze všeho.“

A musím ho tak brát taky, pomyslela si. Je načase začít ho tak chápat, protože Bastwicková nebyla pro vraha osobou, ale věcí. Věcí, kterou chtěl předložit jako dar.

„V krabici má i fixu. Je pečlivý. Ví přesně, co chce říct. Zkoušel si to nanečisto a piloval svůj vzkaz. Velká tiskací písmena, nic, podle čeho by se dal identifikovat. Myslel na všechno. Rukavice a plášť jdou do jiného sáčku a zpátky do krabice. Bude se jich muset zbavit. Už ví jak a kde. Ted’, teprve ted’ ustoupí a podívá se. Ted’ už to cítíš. Tohle jsi udělal ty. Udělal jsi to přesně tak, jak sis to představoval a trénoval. Trochu se chvěješ, ale radostí. Odvedl jsi dobrou práci a kdo tušil, že se budeš cítit tak skvěle? Nemůžeš zůstat, nemůžeš se zdržovat. Nesmíš

to zkazit. Kabát, rukavice, šála, čepice, krabice. Odcházíš, jako jsi přišel – nezapomínáš na kamery. Je ti do tance, nejradši by sis hvízdal. Usmíváš se – vsadím se, že za tou krabicí máš úsměv od ucha k uchu, když jdeš k výtahu, nastupuješ a sjíždíš dolů. Vycházíš z budovy a jsi pryč. Od začátku do konce dvacet sedm minut.“

Eva kývla, strčila si ruce do kapes a podívala se na Morrisa. „Sedí to?“

„Dokonale,“ potvrdil. „Zranění na krku je téměř chirurgicky čisté. Žádné stopy váhání. Krev vytékala nejdřív svisle a pak vodorovně. Oběť seděla a potom ležela. Její šaty jsou v laboratoři, ale nenašli jsme na nich žádná cizí vlákna ani vlasy.“

„Je to skoro profesionální práce – čistá, rychlá, neosobní. Nebýt toho vzkazu a radostného pohupování na odchodu, možná bych uvažovala o profesionálovi. Vrah se dobře připravil.“

„Mohl to být polda,“ zamyslela se Peabodyová. „Páni, hrozně nerada to říkám, ale je to možné. Vy jste uznávaný polda a pol-dové nemají obhájce dvakrát v lásce. Tahle obhájkyne navíc byla známá a arogantní. Polda se mohl dostat do budovy a ven, aniž by si ho někdo všimal. Nebo si jednoduše vyžádal schéma bezpečnostního systému. A vás už to napadlo,“ dokončila Peabodyová.

„Jo, napadlo. Když máte policejní omračovač, je jednodušší nastavit ho na plný výkon a přiložit ho oběti k hrdlu, jenže... pak by to až moc vypadalo na poldu, takže se třeba rozhodl pro uškrcení.“

„Šílený polda, pokud to byl polda,“ dodala Peabodyová. „Protože ten vzkaz vypovídá o šílenství.“

„V tom se s vámi nehádám. Díky, Morrisi.“

„Dallasová. Udělej mi laskavost a dávej si obzvláštní pozor,“ řekl a rozpřáhl ruce. „Šílenec je šílenec.“

„Jo, to je. Ale mám kouzelný kabát, i když díkybohu ne růžový,“ odpověděla Eva.

Morris se usmál a díval se, jak odchází.

„Jak jste to říkala, úplně jsem to celé viděla.“ Peabodyová se nahrbila, když vyšly z chodby na mrazivý prosincový vzduch, a přetáhla si přes tmavé vlasy kapuci. „Většina mi asi byla jasná, ale když jste to probírala krok po kroku, viděla jsem i detaily. Na ten kabát a rukavice jsem nepomyslela.“

„Někdo takhle opatrný na sobě nebude chtít krev oběti – sama jste si taky svlékla kabát, než jste začala ohledávat tělo. Vrah si nechtěl ušpinit rukavice a vlastně ani zbytek oblečení. Ta krabice se hodila. Schová ho před kamerou a ještě si do ní může dát, co potřebuje – při příchodu i odchodu. Zabití zezadu snižuje pravděpodobnost, že oběť znala vraha. Šlo o úkol. Ne, spíš o poslání. Použití omračovače má dva významy. Vyřídí ji, takže se nebrání a vrah není nucený udělat chybu, a taky zajistí, že oběť nic necítí. I ten vzkaz pokrývá víc věcí najednou. Upozorňuje mě, že na mně někomu záleží – v šileném světě –, a zároveň je to určité chvástání. Celé je to velice dobře zorganizované. Teď si promluvíme s lidmi, kteří ji znali. Třeba se něco objeví.“

Ale šest rozhovorů vyšlo naprázdno.

„Zkontrolujeme cestovní záznamy dalších pěti ze seznamu.“ Eva se proplétala dopravou do laboratoře. „Ověříme, že jsou mimo město, a v případě potřeby je vyslechneme přes videofon.“

„Vezmu si to na starost.“ Peabodyová prošla vlastní poznámky. „Hádám, že stejně nezjistíme nic moc nového. Vlastně neměla přátele. Ne opravdové. Všem je to líto a jsou šokovaní, ale, Dallasová, nikdo ji neznal dost na to, aby cítil o moc víc. Skoro jako kdybychom s nimi mluvily o někom, koho náhodou potkali na večírku nebo s kým si párkrát nezávažně povídali.“

„Byla to její volba. Vypadá to, že žila prací a zbytek nechávala plavat.“

Dělalo jí to starosti, protože věděla, jaké to je vést takový život. Věděla to úplně přesně.

„Výkonný. Tak se dá označit její vrah. Pečlivý a výkonný, bez vášně. Jako kdyby oběť nebyla až tak důležitá, zato vy...“

„Já důležitá jsem. Můžete to říct nahlas, Peabodyová, já to chápu.“ Eva sice přímo nevyštěkla, ale mnoho nechybělo. „I tak musíme vyloučit všechny ostatní možnosti. Stern získá její podíl ve firmě, takže se mu podíváme na zoubek, na jeho finance a osobní vztah s obětí. Třeba některý z jejich milenců chtěl víc, našťoval se a jenom si dal pozor, aby ji zabil co nejčistěji. Třeba pustili nějakého jejího bývalého klienta z vězení a on dostal chuť na odplatu. Mirová taky musí projít složky s výhrůžkami.“

„Rozhodně.“

„A začneme zjišťovat, kdo by mi mohl chtít dát jako zatračený dárek k Vánocům mrtvého právníka.“

Nechala svoje slova chvíli viset ve vzduchu, zatímco čekaly na zelenou. Všimla si, že reklamní vzducholodě přepnuly z povánočních výprodejů na heslo ZBAVTE SE STARÉHO, PUSŤTE ŽILOU ÚSPORÁM typické pro konec roku.

Prodavač kluzákového stánku na protějším rohu právě používal žilou turistům ve světle modrých větrových bundách a bílých čepicích a patlal jim jasně žlutou hořčici na horké preclíky.

Na semaforu se rozzářila zelená a Eva vyjela. Popohnala i svoje myšlenky.

„Projdeme korespondenci a moje případy.“ Dlouze vydechla. „Poldové. Poldové, kteří můžou mít pocit, že mi něco dluží, a nenávidí právníky.“

„Takových bude plno. Ale tady nejde jenom o to, že vám někdo něco dluží, Dallasová. Jde o vyložené zbožňování.“

Ted' měla Eva opravdu sto chutí odseknout, ale ovládla se. Protože Peabodyová se nemýlila. „Proč Bastwicková a proč ted'?" To jsou další otázky. Možná se nepleteme s vánočním dárkem, ale vrah to plánoval hodně dopředu, takže co u něj otočilo spínačem?“

„Mohla to být publicita kolem případu Iloveových. Ta kniha a film vás i vaši práci v očích mnoha lidí zromantizovaly.“

„Jo,“ zahučela Eva, když uvízla za bublajícím maxibusem. „Tohle je romantika.“

Vydala se přímo za vrchním laboratorním technikem Dickem Berenským, který si vysloužil přezdívku Kretén, ale ne proto, že by nebyl ve své práci skvělý.

„Potřebuju všechno, co máš.“

Dickie zvedl dlouhý, hubený prst a nechal vejcovitou hlavu s ulízanými leskle černými vlasy ještě chvíli skloněnou nad mikroskopem.

„Nemám vůbec nic. Moment.“ Namířil na ni prst, než Eva stačila zavrčet. „To nic by ti taky mělo něco prozradit. Žádný vlákna, otisky, DNA ani jediný zatracený vlas, který by nepatřil oběti. To mi říká, že nemívala společnost, nebo všechny nutila, aby se zaizolovali od hlavy k patě. A každopádně mi to říká, že právě to udělal vrah.“

Tázavě se k ní otočil. Bradka, kterou si nedávno začal pěstovat, Evě nepřipadala o nic hezčí než před týdnem.

„Co je?“ zeptala se ho.

„Napadlo mě, žeš mi třeba přinesla dárek k Novému roku, to je všechno.“

„Neprovokuj mě, Dickie.“

„Klídek. Dali jsme tomu nejvyšší prioritu a v tomhle období máme práce nad hlavu. Harvo jela na místo činu osobně, protože si říkala, že technikům třeba unikl nějaký vlas nebo vlákno. Já pracuju na vražedný zbrani. S vysokou pravděpodobností šlo o ocelový drát s průměrem půl milimetru. Klavírní struna je z kalený vysokouhlíkatý ocele a to je taky nejpravděpodobnější možnost. Ale pokud nesebereš chlápka s klavírní strunou stočenou do smyčky v kapse, moc ti to nepomůže. Takový drát seženeš všude.“

Přejel na křesle k druhému konci pultu. „Můžeme ti říct typ, model a zatracený číslo barvy fixu, kterým ti napsali ten milostný dopis.“

Poklepal na obrazovku, zatímco Peabodyová zasykla a Eva začala ruce v kapsách v pěst.

„Běžný fix Sanford s tenkým hrotem. Normální černý fix.“ Vytáhl jeden ze zásuvky. „Jako je tenhle. Jako jsou ty, co na-

jdeš v milionu zásuvek a papírnictvích všude možně. Můžu ti říct, že naši chlápci přes krev probrali s Morrisem rekonstrukci. Oběť seděla, vrah ji uškrtl zezadu a položil. To je všechno, Dailasová. Jestli od nás chceš víc, musíš nám dát něco dalšího.“

„Hm.“ Eva s vypětím vůle uvolnila ruce. „Dobře.“

„Znal jsem oběť“, poznamenal Berenski nenuceně.

„Cože?“

„Od soudu. Každou chvíli tady svědčíme. Líbilo se mi, jak vypadala – komu by se taky nelíbila? –, ale podle mě to byla leďová mrcha. Dost často jsem se s ní střetával a moje práce obstála. Moje práce vždycky obstojí,“ dodal důrazně. „Odvádíme tady svoji práci, jako vy. Oběť u nás neměla žádný fanoušky.“

Eva se rozhlédla po pultech, boxech a skleněných stěnách. Spousty lidí, většinou v bílých pláštích přes normální oblečení, kteří dělali s různými nástroji, přístroji a počítači věci, jimž Eva nikdy nebude rozumět.

„Rozdala si to tady s někým?“

„Neptám se svých lidí, s kým spí. Většinou.“

„Takhle to nemyslím. U soudu. Rozebrala někoho na stanovišti pro svědky? Rozmetala něčí práci?“

„Někdy možná jo. Byla dobrá, uměla člověku zamotat hlavu a překrucovat fakta. Znáš to.“

Jo, pomyslela si Eva, *znám*. „Dostal někdo kvůli tomu důtku, byl propuštěný, ztratil u soudu nervy? Víš o někom, kdo jí vyhrožoval nebo to bral osobně?“

Vycenil na ni zuby. „Nebudeš podezírat moje lidi.“

„Podezírám všechny. Ty to tady vedeš, takže chci, abys prošel záznamy a zavzpomínal, a chci seznam všech, kdo se s ní nějak střetli. Zabili ji čistě, Dickie.“ I v nejlepších chvílích byl jako trn v patě, ale chápala, že se zastává svých lidí. „Kdo by věděl líp, jak zachovat místo činu neposkvrněné, než technici ze soudní laborky?“

„K čertu s tím.“

„Nezamlouvá se mi to o nic víc než tobě, ale udělej to.“

Odešla, než se mohl začít dohadovat, a ignorovala jeho kletby. Ale ještě jednou se rozhlédla. Několik laboratorních a terénních techniků znala jménem, dalších pár od vidění. Většinou je brala prostě jako vědátory.

Ale některý si možná myslel, že by jejich vztah měl být hlubší.

4. kapitola

Eva se vrátila na oddělení vražd, kde našla vzkaz od Feeneyho, a tak se vydala rovnou nahoru k elektronikářům, aby si promluvila s tamějším kapitánem a svým bývalým kolegou.

Přes skleněnou stěnu viděla, že pracuje o samotě, v pomačkané košili barvy chudokrevné kávy. Houština zrzavých vlasů nad obličejem věrného baseta prokvétala stříbrnými nitkami.

Když k němu vešla, krátce, pozorně se na ni zadíval a kývl.

„Stojí to za prd.“

„Tohle mi chybělo. Pořád jsem nedokázala najít správný výraz. *Za prd* – to je ono. Díky.“

Feeney znovu přikývl a přešel k AutoChef. „Naprogramuju dva špenátové koktejly.“

„Nechám si to ujít. Nadosmrť.“

„Přesně tohle potřebuješ,“ trval na svém a stiskl několik knoflíků. A vrátil se k ní se dvěma hrnký kávy.

„Nevypadá to jako špenát.“ Stačilo jí jediné přičichnutí. „Voní to jako kafe. Opravdické. Roarkeovo.“

„Mám styky. Naprogramoval jsem to jako špenátový koktejl. Tuhle možnost si žádný z mých dětí nevybere, ani kdyby na tom závisel jejich život. Když to není plný cukru nebo kofeinu, vyhnou se tomu na sto honů.“

„Není divu, že jsi kapitán.“

„To je sakra fakt.“

Vzhlédla ke stěně plné obrazovek. Na každé se odvíjely záběry jiné bezpečnostní kamery. „Co mi povíš o pachateli?“

„Mohl mít zvýšený podrážky, ale jestli ne, měří sto sedmdesát pět centimetrů. Na nohách měl městský botasky, kaštanově hnědý, se stejným číslováním pro muže i pro ženy. Tyhle jsou 39 – poměrně velký na ženu, poměrně malý na chlapa. Je to po-

pulární, běžná obuv. Nosí je hodně kurýrů. Slušně drží, slušně se v nich chodí, za slušnou cenu. Tyhle nevypadají nově.“

„To nevypadají. Je na nich vidět, že jsou ošoupané.“

„Nemůžu ti dát hmotnost, nebyla by ani zdaleka přesná. Nemůžu identifikovat rukavice, ale zůžil jsem to na tři nejpravděpodobnější typy. Samý běžný, normální značky.“

Posadil se do křesla. „Zachytili jsme kousek levýho spánku. Zvětšili jsme to a analyzovali. Počítač váhá mezi kavkazskou a smíšenou rasou. Nemůžu ti říct ani pohlaví, prostě toho není vidět dost. Ruce a nohy jsou na chlapa poměrně malé, ale ne moc. Na ženskou je spíš vyšší, ale taky ne moc. A mohly pomoci podrážky.“

„Takže vylučujeme černochoy, Hispánce a Asiaty. A hledáme vysokou ženu s většíma nohama, nebo chlápka s menšíma rukama a nohama, bělocha, nebo míšence.“

„Neurčitelnýho věku. Praváka. Podle analýzy rukopisu s pravděpodobností devadesát šest procent a nějaký drobný. Bezpečnostní panel taky ovládal pravou a pravou rukou nejspíš vytahoval omračovač z kapsy. Laboratoř došla k podobnému číslu.“

„Dobře. Fajn, to je víc, než jsem měla, když jsem přišla. Co videofony a počítače obětí?“

„Dělá na nich McNab,“ odpověděl Feeney. McNab byl přítel a spolubydlící Peabodyové. „Komunikovala s kanceláří, s klienty – pošle ti seznam –, na Vánoce s matkou a sestrou a taky s agenturou Diskrétnost – ta provozuje elesky. Objednala si profesionála na Vánoce.“

„K sobě domů?“

„Ne, do Four Seasons. Sama zarezervovala pokoj na Boží hod, strávila tam noc a profesionála si objednala na půlnoc.“

„Podívám se na to.“

„McNab prochází její elektroniku z domova i kanceláře. V den smrti absolvovala videofonní konferenci s partnerem ve firmě a dvěma dalšími pracovníky.“

„Jo, to souhlasí se Sternovou výpovědí.“